

ΤΟΥ **Άρη Χατζηστεφάνου**

Η Ουάσινγκτον επικαλείται σαν πρόσχημα την ανάγκη δημιουργίας ευρύτερης συμμαχίας εναντίον του ISIS, για να ενισχύσει την πρόσδεση χωρών στο άρμα του Στέιτ Ντιπάρτμεντ και κυρίως να τις απομακρύνει από την επιρροή άλλων κυβερνήσεων, όπως της Ρωσίας.

Πολύτιμο εργαλείο για τους σχεδιασμούς των ΗΠΑ, της Τουρκίας και αρκετών αραβικών καθεστώτων παραμένουν οι δυνάμεις του ISIS καθώς προελαύνουν τις τελευταίες ημέρες σε κουρδικές περιοχές κοντά στα τουρκικά σύνορα. Παρά το γεγονός ότι η αμερικανική πολιτική στην περιοχή παρουσιάζει εκ πρώτης όψεως τα σημάδια ενός ολοκληρωτικού φιάσκου, αφού οι αμερικανικές δυνάμεις καλούνται να βομβαρδίσουν τους ανθρώπους που μέχρι πρότινος εξόπλιζαν, η Ουάσινγκτον επιχειρεί να εκμεταλλευτεί στο έπακρο τη νέα κατάσταση.

Καθώς γράφονται αυτές οι γραμμές οι τζιχαντιστές φέρονται να ελέγχουν το 40% του Κομπάνι προετοιμάζοντας το σκηνικό ολοκληρωτικής σφαγής των τελευταίων εγκλωβισμένων Κούρδων, που έδιναν ηρωική και άνιση μάχη περικυκλωμένοι από τρία διαφορετικά μέτωπα. Τουλάχιστον 500 με 700 άμαχοι, στην πλειονότητά τους ηλικιωμένοι, παρέμεναν εγκλωβισμένοι στο Κομπάνι, ενώ άλλα 10.000 άτομα το λιγότερο είχαν αποκλειστεί κοντά στα σύνορα.

Η κατάληψη της συγκεκριμένης πόλης θα επιτρέψει στις δυνάμεις του ISIS να κυριαρχήσουν σε έναν νοητό διάδρομο που ενώνει τη Μοσούλη, τη δεύτερη μεγαλύτερη πόλη του Ιράκ, με το Αλέπο στη Συρία.

Η υποτιθέμενη «σύγκρουση» της Ουάσινγκτον με την Άγκυρα, για την αδράνεια της δεύτερης, στην πραγματικότητα δεν είναι τίποτα περισσότερο από μια διαφωνία σε επίπεδο τακτικής και όχι στρατηγικής. Η άρνηση του Ερντογάν να επιτρέψει τον εξοπλισμό κουρδικών δυνάμεων που πολεμούν το ISIS δεν έχει την παραμικρή σχέση, όπως

υποστηρίχθηκε, με την άρνησή του να επιτρέψει τη διέλευση αμερικανικών δυνάμεων για την κατάληψη του Ιράκ το 2003. Αντιθέτως η Άγκυρα έπαιξε και συνεχίζει να παίζει με τους όρους της Ουάσινγκτον και όταν επέτρεπε τον εξοπλισμό των Τζιχαντιστών μέσω των εδαφών της αλλά και τώρα, όπου χρησιμοποιεί τον πόλεμο με τον ISIS για να προετοιμάσει το έδαφος γενικευμένων επιχειρήσεων εναντίον του καθεστώτος Άσαντ στη Συρία.

Ο αμερικανός αντιπρόεδρος Τζο Μπάιντεν είχε απόλυτο δίκιο, όταν υποστήριζε, την περασμένη εβδομάδα, ότι η Τουρκία εξόπλιζε τους Τζιχαντιστές. Απλώς παρέλειψε να σημειώσει ότι αυτό γινόταν στο πλαίσιο ενός ευρύτερου μηχανισμού, τα νήματα του οποίου κινούσε η ίδια η Ουάσινγκτον. Η έμμεση στήριξη λοιπόν που προσφέρει το γενικό επιτελείο της Τουρκίας στον ISIS, χτυπώντας τους Κούρδους, αλλά ακόμη και το γεγονός ότι μέλη του τουρκικού κράτους και παρακράτους φώναζαν συνθήματα υπέρ των Τζιχαντιστών ενώ συγκρούονταν με Κούρδους διαδηλωτές δεν είναι τίποτα περισσότερο από τη συνέχιση της αμερικανικής πολιτικής με ελαφρώς πιο... άκομφο τρόπο. Από αυτή την αντιπαράθεση με τους Κούρδους σκοτώθηκαν τις τελευταίες ημέρες τουλάχιστον 30 Κούρδοι διαδηλωτές.

Η βασική διαφορά λοιπόν στις κινήσεις της Αγκύρας και της Ουάσινγκτον είναι ότι η πρώτη έχει θέσει προτεραιότητά της την αντιμετώπιση των κουρδικών δυνάμεων, ενώ η δεύτερη ζητά επιτάχυνση των διαδικασιών για μια γενικευμένη επίθεση στο εσωτερικό της Συρίας. Και για τις δυο πλευρές όμως ο ISIS αποτελεί πολύτιμο «σύμμαχο», ο οποίος με την παρουσία του δικαιολογεί τις κινήσεις τους.

Όση δικαιολογημένη φρίκη και αν προκαλεί πάντως η προέλαση των Τζιχαντιστών κι όσο θαυμασμό και αν οφείλουμε όλοι μας στην ηρωική αντίσταση των Κούρδων, θα πρέπει να σημειωθεί ότι σε στρατηγικό επίπεδο οι δυνάμεις του ISIS δεν μπορούν να αμφισβητήσουν τις ισορροπίες δυνάμεων στην περιοχή, όπως υποστηρίζουν τα δυτικά μέσα ενημέρωσης. Ακόμη κι αν δεχθούμε ότι το Ισλαμικό Κράτος διαθέτει 30.000 μαχητές, υπολείπεται σημαντικά έναντι κάθε μιας από τις στρατιωτικές δυνάμεις απέναντί του: των Κούρδων Πεσμεγκρά, των συριακών, ιρακινών και ιρανικών δυνάμεων, και φυσικά των 700.000 στρατιωτών που διαθέτει η Τουρκία. Η γιγάντωση της εικόνας του από τα διεθνή ΜΜΕ εξυπηρετεί πρωτίστως τους αμερικανικούς σχεδιασμούς για την απομάκρυνση εχθρικών καθεστώτων και πολιτικών στην περιοχή (κυρίως του Άσαντ στη Συρία και δευτερευόντως του Μαλικί στο Ιράκ). Οι παρενέργειες από αυτή την υπερπροβολή είναι πλέον εμφανείς και στο εσωτερικό της Ευρώπης, όπου αναβιώνουν αισθήματα ισλαμοφοβίας με επικίνδυνες συνέπειες για μειονότητες και πρόσφυγες από τη Μέση Ανατολή. Ξεχνώντας ότι ο ISIS είναι δημιούργημα των ΗΠΑ και της Ευρώπης και πως οι άνθρωποι που δίνουν τη ζωή τους για να αναχαιτίσουν την προέλασή του είναι όλοι ισλαμιστές, ένα μεγάλο τμήμα της ευρωπαϊκής

κοινής γνώμης επιστρέφει στο «σταυροφορικό» κλίμα που επικρατούσε μετά την 11η Σεπτεμβρίου.

Την ίδια ώρα η Ουάσινγκτον χρησιμοποιεί σαν πρόσχημα την ανάγκη δημιουργίας ευρύτερης συμμαχίας εναντίον του ISIS προκειμένου να ενισχύσει την πρόσδεση χωρών στο άρμα του Στέιτ Ντιπάρτμεντ και κυρίως να τις απομακρύνει από την επιρροή άλλων κυβερνήσεων, όπως της Ρωσίας. Στα Βαλκάνια πρωταρχικό ρόλο παίζει σε αυτό τον τομέα η Κροατία, η οποία τα προηγούμενα χρόνια λειτουργούσε σαν κόμβος για τον εξοπλισμό των Τζιχαντιστών, πάντα υπό την στενή επιτήρηση της CIA και άλλων αμερικανικών υπηρεσιών. Η Ουάσινγκτον όμως προσέγγισε με τον ίδιο τρόπο και την κυβέρνηση της Σερβίας, και μάλιστα σε μια κρίσιμη περίοδο για την εξωτερική πολιτική του Βελιγραδίου, καθώς αναμενόταν σημαντική επίσημη επίσκεψη του ρώσου προέδρου Βλαντίμιρ Πούτιν.

Η πολιτική των ΗΠΑ στην περιοχή, παρά τις εμφανείς αδυναμίες και τα πισωγυρίσματά της, εξυπηρετεί σε βάθος χρόνου τον αρχικό σχεδιασμό για την ανατροπή του Άσαντ και τη μετέπειτα αποδυνάμωση των δυνάμεων της Χεζμπολάχ στον Λίβανο και φυσικά του Ιράν. Η δύναμη που πραγματικά προελαύνει στην περιοχή είναι οι ΗΠΑ, οι οποίες επιχειρούν να επανέλθουν στην περιοχή προωθώντας το χάος και τη φρίκη σε «φίλους» και εχθρούς.

Πηγή: ΠΡΙΝ